

Elçin İsgəndərzadə
Rəssam və mələk
(Bayatı - poema)

Bəhruz Kəngərliyə, Mircavada, Gennadi Briyatyuka
və sevdiyim bütün rəssamlara

I

Yuxumda qarlı dağlar,
göy üzündə buludlar.
Hər bahar durnalarla
geri dönür umudlar.

Umudlar geri dönür,
alçalar çiçəkləyir.
amma nədən kor fələk
kөнülləri təkləyir.

Yuxumda ağ buludlar
uçur qürbət ellərə,
konlümün çiçəyini
verməyəm yad əllərə.

Yuxumda bir Ay doğub,
Ay doğub dağ başında .
Röya da ağlayarsan ,
Ay batar göz yaşında...

II

Cənazə mərasimi
Gördüm Ana , røyada.
Rəssamın bəxt ulduzu
solmuşdu bu dünyada.

Bir gecə ay babamız
çəkib apardı onu.
Ayrılıqlarla bitir
sevdalarımızın sonu.

Bir zaman könüllərdə
açan çiçəklər solur.
Ana , rüyalar gerçək,
gerçəklər yalan olur.

Aydan gəlmişdi bəlkə,
yenə Aya çəkildi.
bəlkə indi bir bulud ,
ya da bir bəyaz güldü.

Mən də Ay adamıyam ,
qəribəm yer üzündə.
Ay doğub qəlbiləndi
Göyün Cıdır düzündə...

III

Sağlığında həmişə
nimdaş paltar geyərdi .
Təknəsi boş olanda
ürəyini yeyərdi.

Öz telefon nömrəsi
huşundan çıxardı.
Könlüylə savaşırdı,
öz – özünü yıxardı.

Ölüm ilə savaşda
fırça da bir silahdı.
Ölümə təslim olmaq
bağışlanmaz günahdı.

Unudardı ara bir
duanın sözlərini.
Baxardı güzgülərdən
Rembrantın gözləri...

IV

Fırçanın ucundaydı
onun halal ruzusu.
Parisi görmək idi
bu dünyada arzusu.

Üzünə açılmayan
qapıları döyərdi.
Fransızca danışar,
Monmartı öyərdi.

Amma Parisi görmək
qismət olmadı ona.
Bir ömür bir hücrədə
bir gecə çatdı sona...

Rəsmləri , fırçası ,
güzgüsü yerindəydi.
İçimdən bir ah qopdu ,
uçub divara dəydi.

Güzgütək çiliklənilib
töküldü qaranlığa.
Ay diksindi səmada,
diksindi bir anlığa.

Hər güzgü qırığında
bir gümüş Ay parçası.
Yenə öz yerindəydi
palitrası ,fırçası...

Hər güzgüdə bir boya
hər güzgüdə bir çiçək,
Hər güzgüdə bir rəya ,

hər güzgüdə bir ürək.

Hər güzgüdə bir bulud,
hər buludun öz rəngi.
Hər sevda da bir ümid,
hər rəngin öz ahəngi.

V

Ah, sevdiyi qadınlar
yene sevirlər onu.
Demək ayrılıq deyil
hər sevdamızın sonu.

Xatirəsi yaşayır
sözlərdə, öpüslərdə-
Ağatlı oğlan idi
sevdalı görüşlərdə.

Güzgülər arasında
yaşayırdı elə bil,
hər güzgüdə bir qadın,
hər güzgüdə bir fəsil.

Gün gəldi bu şəhərdə
hamı onu unutdu,
amma rəssam könlünü
röyalarda ovutdu.

Görmədilər rəssamın

içindəki çiçəyi,
Son anda uçub gəldi,
göy üzündən mələyi...

Heç kim yoxdu yanında –
nə dostu, nə arvadı.
Tənhalıqda öldü o,
unudulmuşdu adı.

Rəssam son nəfəsində
mələyinə baxırdı.
Ayılıb bayılırdı,
gözündən yaş axırdı.

Bəlkə bu gerçək deyil,
bir rüyadı xəyaldı.
O mələk yavrusunun
rəsmi gözündə qaldı.

Divarlar göz açmadı,
güzgülərdə bahardı.
İndi dünyada yalnız
bir bəyaz mələk vardı...

Bir mələk gözləyirdi
rəssam illər uzununu,
amma mələk illərlə
göstərmədi üzünü.

Hər gecə uçub gəldi
rəssamın hücrəsinə-
baxdı rəsmlərinə,
qulaq verdi sözünə.

İndi yenə də gəlib,
oturub pəncərədə,
yenə gözə görünmür
bu qaranlıq hücrədə.

Ax, yenə də rəssamın
gözü toxdu , qarnı ac,
yenə də bu hücrənin
xanımını ehtiyac...

Allah yenə unudub
duanın sözlərini.
Yenə baxır güzgüdən
Rembrantın gözləri.